

WANTED FOR MURDER

- A LOOSE REVIEW OF FILM AND PERFORMANCE ART IN THE LAST 100 YEARS

In 1997 at the Venice Biennale Marina Abramovic, a Serbian performance artist, sat for over four days amongst a pile of 1,500 cattle bones slowly cleaning them whilst singing songs from her childhood. Two years earlier the war in Bosnia had ended. In 1994 in a Cologne gallery the Italian born Vanessa Beecroft presented a piece comprising of 30 semi naked young girls standing around or sitting in a empty showroom, they were visible only through a small rectangular window frame, rather like a peep-hole- all wore yellow wigs. The piece was called A Blond Dream. In Austria in 1994 Elke Krystufek an Austrian performance artist at the Kunsthalle in Vienna, bared her breasts and masturbated in front of the vernissage guests which included her mother.

If we go back in time to the early 1900's we find the Italian Futurist's extolling the beauties of war, fascism, violence, and destruction and staging events whose sole purpose was to antagonize the audience. Many of their performances ended in near riots!

Their radical behavior was sustained by the Dadaists in Switzerland who, surrounded by the madness of the First World War sought to use meaningless nonsense (imagery, sound, movement) as a new way of expression and comment about the human condition.

In the 50's in post-war France, the Judo instructor Yves Klein embarked on a brief but meteoric career as an artist attempting to get to the ultimate truth by trying to express the Void.

Nic Costa

To 1997 στη Μπιενάλε της Βενετίας η Marina Abramovic, καλλιτέχνις από τη Σερβία, κάθισε για πάνω από τέσσερις μέρες μέσα σε ένα σωρό από 1500 κόκκαλα αγελάδων καθαρίζοντας τα με αργό ρυθμό και τραγουδώντας τραγούδια από την παιδική της ηλικία. Δύο χρόνια νωρίτερα είχε τελειώσει ο πόλεμος στη Βοσνία. Το 1994 σε μια γκαλερί της Κολωνίας η Ιταλίδα Vanessa Beecroft παρουσίασε ένα κομμάτι που απεικόνιζε 30 ημίγυμνα νεαρά κορίτσια να στέκονται τριγύρω ή να κάθονται σε μια άδεια αίθουσα εκθέσεων. Τα κορίτσια ήταν ορατά μόνο μέσω ενός μικρού ορθογώνιου παραθύρου - κάτι σαν ματάκι πόρτας - και όλα φορούσαν κίτρινες περούκες. Το κομμάτι είχε τον τίτλο Ένα Ξανθό Όνειρο. Επίσης το 1994 η Elke Krystufek, μια Αυστριακή καλλιτέχνις στην Kunsthalle της Βιέννης, ξεγύμνωσε το στήθος της και αυνανίστηκε μπροστά στους καλεσμένους των εγκαταστάσεων της έκθεσης, ανάμεσα στους οποίους και η μητέρα της.

Αν πάμε πίσω στο χρόνο, στις αρχές του 20ου αιώνα, βρισκόμαστε τους Ιταλούς Φουτουριστές να εξυμνούν την 'ομορφιά' του πολέμου, του φασισμού, της βίας, της καταστροφής και να διοργανώνουν εκδηλώσεις με μοναδικό σκοπό να προκαλέσουν το κοινό. Πολλές από αυτές τελείωσαν εν μέσω οχλαγωγιών!

Η ριζοσπαστική τους συμπεριφορά στηρίχτηκε από τους Ντανταϊστές στην Ελβετία οι οποίοι, περικυκλωμένοι από την τρέλα του 1ου Παγκοσμίου Πολέμου, επιδίωξαν να χρησιμοποιούν ανοησίες (εικόνα, ήχο, κίνηση) ως ένα νέο τρόπο έκφρασης και σχολιασμού της ανθρώπινης κατάστασης.

Τη δεκαετία του 1950 στη μεταπολεμική Γαλλία, ο δάσκαλος του τζούντο Yves Klein άρχισε μια σύντομη αλλά μετεωρική σταδιοδρομία ως καλλιτέχνης με

1997'deki Venedik Biyenalı'nde Sırp Marina Abramovic 1,500 ineğin kemiklerinden oluşan bir yığının üstünde dört günü aşkın bir süre oturdu. Bir yandan onları yavaşça temizlerken diğer yandan da çocukluk günlerinden kalma şarkılar söylüyordu. Bundan iki yıl önce Bosna'daki savaş bitmişti. 1994 yılında Köln'deki bir galeride, İtalya doğumlu Vanessa Beecroft boş bir salonda ayakta duran ya da outran yarı çıplak 30 kızı sundu. Kızlar yalnızca bir kapı deliğine benzer küçük dörtgen bir pencereden görülebiliyorlardı ve hepsi de sarı peruk takmıştı. Bu çalışmanın adı Bir Sarışın Rüya idi. Yine 1994'de Avusturya'nın Viyana şehrindeki Kunsthalle'de bir sahne sanatçısı olan Elke Krystufek aralarında kendi anesinin de bulunduğu bir özel gösterimde misafirlerin önünde göğüslerini açarak masturbasyon yaptı.

Zaman içinde biraz daha gerilere, 1900'lerin başlarına gidersek İtalyan Futürist'in savaş, faşizm, şiddet ve yıkıma övgüler yağdırdığını ve tek amacı sadece izleyiciyi çıldırtmak olan şeyler sahnelediğini görürüz. Bu performansların çoğu izleyenlerin büyük tepkisini çekerek son buldu!

Bu radikal davranışlar, Birinci Dünya Savaşı çığırılığı ile çevrilen ve insanlığın durumunu yeni bir şekilde ifade etmek ve bununla ilgili yorumda bulunmak için anlamsız tasvir, ses ve hareketler kullanan İsviçreli Dadaistler tarafından desteklendi.

50'lerin savaş sonrası Fransa'sında, Judo eğitmeni Yves Klein Boşluğu ifade etmeye çalışan bir sanatçı olarak kısa ancak bir o kadar da etkileyici bir kariyer. Bir tek renk kullanarak resimler yaptı, (Yves Klein Mavisini kullandı- bu rengin patenti kendisine aittir) ve

He produced paintings using only one colour, (painted in Yves Klein Blue, a colour which he patented) and artworks made from fire, or paint daubed on the bodies of naked women who then pressed their bodies against the canvas. He held an exhibition in which all the paintings were identical, but were priced differently, and then as an ultimate coup de gras held an exhibition in which there were no works on show, yet he still managed to attract an opening night audience of 3,000 and reportedly sold two non-existent pieces!

To those whose mindset stops at Mills and Boon, Art over the past hundred years or so has become little more than a headless chicken disturbing the peace of a quiet suburbia where net curtains rustle gently just to make sure that the neighbors don't catch us watching them.

In 1897 Frenchman Gustave Le Bon published a seminal work entitled The Crowd: A Study of the Popular Mind. It was one of the first studies on collective human behavior, and was to prove highly influential. Significantly its publication coincided with the birth of the cinema- a technology which has in its various forms, come to dominate our perception of the world. The 20th century saw some momentous events, not least of which was the Russian Revolution. In 1917 Lenin declared that "Of all the arts, the cinema is the most important for us." And for the next few years the Russian state provided considerable money for experiment in film. The end result was some amazing films by two pioneering

σκοπό να φτάσει στην απόλυτη αλήθεια προσπαθώντας να εκφράσει το κενό. Δημιούργησε πίνακες, χρησιμοποιώντας μόνο ένα χρώμα (το IKB ή Yves Klein Blue και το οποίο κατοχύρωσε με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας), όπως και έργα τέχνης φτιαγμένα από φωτιά ή μπογιά αλειμμένη πάνω σε γυμνά γυναίκαει κορμιά τα οποία πιέζονταν έπειτα πάνω στον καμβά. Πραγματοποίησε μια έκθεση στην οποία όλοι οι πίνακες ήταν πανομοιότυποι αλλά είχαν διαφορετική τιμή. Μετά σαν τελικό χτύπημα έκανε έκθεση στην οποία δεν υπήρχαν καθόλου έργα για παρουσίαση αλλά κατάφερε να προσελκύσει στα εγκαίνια ένα κοινό τριών χιλιάδων ανθρώπων και να πωλήσει, σύμφωνα με πληροφορίες, δύο κομμάτια που δεν υπήρχαν!

Για όσους των οποίων η νοοτροπία σταματά στα βιβλία ρομάντζου, η Τέχνη στα τελευταία εκατό χρόνια δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα ακέφαλο κοτόπουλο που διαταράσσει την ειρήνη ενός ήσυχου προαστίου όπου οι καθαρές κουρτίνες κουνιούνται ελαφρά έτσι ώστε να μη μας πιάσουν οι γείτονες να τους παρακολουθούμε.

Το 1897 ο Γάλλος Gustave Le Bon δημοσίευσε μια δημιουργική εργασία με την ονομασία Το Πλήθος: Μια Μελέτη του Κοινού Μυαλού. Ήταν μια από τις πρώτες μελέτες για τη συλλογική ανθρώπινη συμπεριφορά και επρόκειτο να έχει ιδιαίτερη επιρροή στο μέλλον. Ακόμα πιο σημαντικά, η δημοσίευση της μελέτης συνέπεσε με τη γέννηση του κινηματογράφου - μια τεχνολογία η οποία, μέσω των διαφόρων μορφών της, θα ερχόταν να εξουσιάζει την αντίληψη μας για τον κόσμο. Ο 20ος αιώνας μας έδωσε μερικά βαρυσήμαντα γεγονότα, ένα εκ των πιο σημαντικών ήταν η Ρωσική Επανάσταση. Το 1917 ο Λένιν δήλωσε ότι "από όλες τις τέχνες, ο κινηματογράφος είναι ο σημαντικότερος για μας." Και για τα επόμενα μερικά χρόνια το ρωσικό κράτος παρέισε σημαντικά χρηματικά ποσά για τον πειραματισμό στον κινηματογράφο.

ateşten eserler yaptı, veya çıplak kadın bedenlerini boyadı ve daha sonra da bu bedenleri tuvalle bastırdı. Tüm resimlerin tıpa tıp aynı olduğu bir sergi düzenledi; ancak, herbirinin fiyatı farklıydı ve en son olark da hiçbir çalışmanın bulunmadığı bir sergi gerçekleştirdi ve söylenenlere göre de açılış gecesinde 3,000 kişi geldi ve hatta varolmayan iki çalışmasını da sattı!

Düşünce biçimleri Mills ve Boon'dan öteye geçemeyenler için şunu belirtelim geçtiğimiz yüzyıl içinde sanat, komşuların bizi bakarken yakalamalarını engelleyecek sesler çıkartan perdelerin bulunduğu nezih bir mahalleyi rahatsız eden başı kesik tavuk olmaktan öteye geçmiştir.

1897 yılında Fransız Gustave Le Bon ismi The Crowd: A Study of the Popular Mind olan çok önemli bir çalışma yayınladı. Bu çalışma kollektif insan davranışı üzerine yapılan ilk çalışmalardan biriydi ve öncü bir çalışmaydı. Bu çalışmanın yayınlanması sinemanın doğuşuyla aynı zamana denk gelmekteydi (sinema birçok şekliyle dünyayı algılayışımıza hükmeden bir teknoloji oldu). 20.yy bazı önemli olaylara sahne oldu. Bunlardan bir tanesi de Rus Devrimi idi. 1917 yılında Lenin şöyle dedi: "Tüm sanat türleri arasında bizim için en önemli olan sinemadır." Ve takip eden birkaç yıl için Rus hükümeti filmlerle ilgili yapılacak çalışmalar için önemli miktarda fon ayırdı. Bunun sonucu olarak da çok önemli öncü iki sinemacı, Dziga Vertov ve Sergei Eisenstein ortaya muhteşem filmler çıkardı ve onların çalışmaları da sinemanın bazı temel kurallarını oluşturdu. Sosyalist değerleri tanıtmaya çalışıyorlardı ancak ortaya koymuş oldukları bu temel kurallar

“THROUGH CLEVER AND CONSTANT APPLICATION OF PROPAGANDA, PEOPLE CAN BE MADE TO SEE PARADISE AS HELL, AND ALSO THE OTHER WAY AROUND” ADOLF HITLER

Eisenstein 'Potemkin' 1925
{Courtesy Reichsfilmarchiv}

filmmakers, Dziga Vertov and Sergei Eisenstein, whose work laid down many of the ground rules for cinema. Whilst they sought to promote Socialist values, the ground rules they laid down could equally be used to good effect to promote its antithesis.

In 1933 Adolf Hitler and the Nazi Party came to power in Germany. They too recognized how important art and cinema could be for promulgating their message, and like the Communists rigorously controlled both. In the 1920's whilst writing Mein Kampf, Hitler had come across Gustave Le Bon's work and incorporated it into his own thinking. He wrote: "Through clever and constant application of propaganda, people can be made to see paradise as hell, and also the other way around." To him, people when they are in a crowd "are simple... their receptivity is limited, their intelligence is small, but their power of forgetting is enormous... like a woman, whose psychic state is determined less by abstract reason than by an indefinable longing for a force which will complement her nature, and who consequently would rather bow to a strong man than dominate a weakling, likewise the masses love a commander more than a petitioner... In their overwhelming majority they are so feminine by nature that sober reasoning determines their thoughts and actions far less than emotions and feelings." One outcome of Hitler's reasoning was the production of a remarkable film called 'Triumph of the Will' directed by Leni Riefenstahl, whose express purpose was to extol National Socialism. The other, was a nation led by fear, loathing, and mass hysteria wreaking havoc upon the rest of the world. These are obvious examples of using the media to promote a distorted view of reality.

We now live in a free world, and as far as we are aware there is no state censorship or control. So in the comfort of this let us recap on some of Adolf's advice. To convince the masses one needs propaganda which is addressed to their level. It should be simple, easily accessible, addressed to emotion and not intelligence. The greater the mass, the lower its intellectual level will be, its task is not to make an objective study of the truth, it should confine itself to few points repeated again and again...

Το τελικό αποτέλεσμα ήταν μερικές καταπληκτικές ταινίες από δύο πρωτοποριακούς παραγωγούς, τους Dziga Vertov και Sergei Eisenstein, των οποίων η δουλειά καθόρισε πολλούς από τους βασικούς κανόνες για τον κινηματογράφο. Ενώ επιδίωξαν να προωθήσουν τις αξίες του σοσιαλισμού, οι βασικοί κανόνες που καθόρισαν θα μπορούσαν εξίσου να χρησιμοποιηθούν για να προωθήσουν την αντίθεση του.

Το 1933 ο Αδόλφος Χίτλερ και το ναζιστικό κόμμα ανέλαβαν την εξουσία στη Γερμανία. Και αυτοί αναγνώρισαν το πόσο σημαντικό θα ήταν η τέχνη και ο κινηματογράφος για τη διάδοση του μηνύματός τους και, όπως και οι κομμουνιστές, έλεγξαν αυστηρά και τα δύο. Στη δεκαετία του 1920, ενώ έγραφε το Mein Kampf (Ο Αγών μου), ο Χίτλερ εντόπισε το έργο του Gustave Le Bon και το ενσωμάτωσε με τη σκέψη του. Έγραψε: "Μέσω της έξυπνης και σταθερής εφαρμογής της προπαγάνδας, μπορείτε να κάνετε τον άνθρωπο να δει τον παράδεισο ως κόλαση, και το αντίστροφο επίσης." Για αυτόν, οι άνθρωποι όταν βρίσκονται σε ένα πλήθος "είναι απλοί... η νοημοσύνη τους είναι μικρή, αλλά η δύναμη τους στο να ξεχνούν είναι τεράστια... όπως μια γυναίκα, της οποίας ο ψυχισμός καθορίζεται λιγότερο από έναν αφηρημένο λόγο παρά από μια μη προσδιορισμένη λαχτάρα για μια δύναμη που θα συμπληρώσει τη φύση της, και που συνεπώς θα υπέκυπτε σε ένα δυνατό άνδρα παρά να εξουσιάσει έναν αδύναμο, παρομοιάς οι μάζες αγαπούν ένα διοικητή περισσότερο από έναν ενάγοντα... Στη συντριπτική τους πλειοψηφία είναι τόσο θηλυκοί εκ φύσεως που ο νηφάλιος συλλογισμός καθορίζει τις σκέψεις και τις ενέργειές τους πολύ λιγότερο από τις συγκινήσεις και τα συναίσθηματά τους."

Το ένα αποτέλεσμα του συλλογισμού του Χίτλερ ήταν η παραγωγή μιας αξιοπρόσεκτης ταινίας με τίτλο Θρίαμβος της Θέλησης, σκηνοθετημένη από το Leni Riefenstahl, κύριος σκοπός της οποίας ήταν να εξυμνήσει τον Εθνικό Σοσιαλισμό. Το άλλο αποτέλεσμα ήταν ένα έθνος κυριευμένο από φόβο, απέχθεια και μαζική υστερία να καταστρέφει τον υπόλοιπο κόσμο. Αυτά είναι προφανή παραδείγματα της χρησιμοποίησης των μίντια για την προώθηση μιας διαστρεβλωμένης άποψης της πραγματικότητας. Τώρα ζούμε σε ένα ελεύθερο κόσμο και από ό,τι γνωρίζουμε δεν υπάρχει κρατική λογοκρισία ή έλεγχος.

pekala bunların antitezini de savunmak ve tanıtmak için kullanılabilir.

1933 yılında Adolph Hitler ve Nazi Partisi Almanya'da başa geldi. Onlar da mesajlarını iletmede ve yaymada sanatın ve sinemanın ne kadar önemli olduğunu kavradılar ve tıpkı Komünistler gibi onlar da her ikisini sıkı bir şekilde kontrol ettiler. Hitler 1920'lerde Mein Kampf (Kavgam)'ı yazarken Gustav Le Bon'un çalışmalarına rastladı ve bunları kendi düşünceleriyle yoğurdu. Şöyle yazdı: "Propagandanın akıllıca ve sürekli olarak uygulanmasıyla insanların cenneti cehennemmiş gibi ya da tam tersini görmeleri sağlanabilir." Ona göre insanlar kalabalığın içinde olduklarında "basittirler... algılama güçleri zayıftır, zekaları küçüktür ancak unutmaya yetileri ise devasadır... tıpkı bilinç altında onu tamamlayacak ve sonunda da kendinden daha zayıf birini hüküm altına almak yerine güçlü bir erkeğe boyun eyme arayışı içinde olan bir kadın gibi kalabalıklar da bir askerden çok bir komutanı severler... Bu ezici çoğunluk doğaları gereği o kadar feminindir ki düşünce ve eylemlerine yöne veren mantıklı düşüncelerden çok duygu ve hislerdir." Hitler'in bu düşüncesinin bir sonucu olarak "Triumph of the Will" isimli muhteşem bir film yapıldı ve bu film, esas amacı Nasyonal Sosyalizmin propagandasını yapmak olan Leni Riefenstahl tarafından yönetildi. Hitler'in düşüncesinin bir diğer sonucu ise dünyanın geri kalanına zarar veren korku, nefret ve kitle histerisi ile yönetilen bir ulustu.

Bunlar, gerçeği çarpık bir şekilde yaymak için medyanın nasıl kullanılabileceğiyle ilgili hemen akla gelen birkaç örnekti. Şimdi ise özgül bir dünyada yaşıyoruz ve bildiğimiz kadarıyla da devlet çıkışlı sansür ya da kontrol mevcut değil. Buna dayanarak da Adolf'un yapmış olduğu bazı tavsiyelere yeniden bakalım. Kalabalıkları ikna etmek için onların seviyesinde propagandalar kullanılmalıdır. Bu propagandalar basit, kolay anlaşılır olmalı ve zekaya değil duygulara hitab etmelidir. Karşımızdaki kitle ne kadar büyük olursa, entellektüel düzeyi de o kadar düşük olacaktır ve bu noktada uygulanacak olan propaganda da gerçeği nesnel bir şekilde yansıtmaya amaçlı gütmek yerine belli başlı noktaları tekrar tekrar yinelemeyi

right Hermann Nitsch
Performance Art 'Theatre of Orgies and Mysteries Prinzendorf' 1984 above 'Theatre of Orgies and Mysteries Salzburg' 1990
{Courtesy Nitsch Archives}

Έτσι, με την άνεση που μας προσφέρει αυτό, αφήστε μας να ανακεφαλαιώσουμε κάποιες από τις συμβουλές του Χίτλερ. Για να πείσει κανείς τις μάζες χρειάζεται μια προπαγάνδα που να απευθύνεται στο επίπεδο τους. Πρέπει να είναι απλή, ευπρόσιτη και να απευθύνεται στα αισθήματα, όχι στη νοημοσύνη. Όσο μεγαλύτερη είναι η μάζα τόσο χαμηλότερο είναι το διανοητικό της επίπεδο. Ο στόχος της προπαγάνδας δεν είναι μια αντικειμενική μελέτη της αλήθειας, αλλά θα πρέπει να περιοριστεί σε λίγα σημεία που θα επαναλαμβάνονται ξανά και ξανά...

Εδώ αρχίζω να νιώθω ανησυχία και ανοίγω την τηλεόραση μου. Δείχνει μια νοτιοαμερικανική σαπουνόπερα, οι πρωταγωνιστές είναι όλοι νέοι, ψηλοί, λεπτοί και όμορφοι, πετυχημένοι, νοιώθω ανησυχία και την κλείνω γρήγορα και πιάνω στα χέρια μου ένα περιοδικό. Το μετροφυλλάκι και ξανά βλέπω: νέους, ψηλούς, όμορφους, πετυχημένους ανθρώπους! Μου χαμογελούν και με προσκαλούν ανόητα να μοιραστούμε τις ζωές τους αγοράζοντας πράγματα που ποτέ δεν ήξερα ότι θα χρειαστώ. Όλοι κάνουν σεξ σε αναρίθμητες και διαφορετικές στάσεις με πλήθος άλλων όμορφων ανθρώπων, όλοι έχουν οραία αυτοκίνητα και μεγάλες επαύλεις και δε χρειάζεται να δουλέψουν ποτέ για τα λεφτά τους, στον κόσμο τους το χρήμα πέφτει από τον ουρανό. Ο κόσμος τους λατρεύει. Ποτέ δε μεγαλώνουν, δεν αρρωσταίνουν και δεν παχαίνουν αφού υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που μπορούν να αγοράσουν για να τρίψουν πάνω τους. Αποφασίζω να αποδράσω πηγαίνοντας σινεμά – και βλέπω ξανά τους ίδιους ανθρώπους! Με τη διαφορά ότι αυτή τη φορά κάνουν υπεράνθρωπες προσπάθειες για να πολεμήσουν τον κακό και ανελέητο εχθρό που είναι πάντα κοντύτερος και άσχημος... Μιλούν για την αλήθεια, τη δικαιοσύνη και την ισότητα, κάποτε βλέπεις και ένα μαύρο άντρα ή γυναίκα - επίσης νέους, όμορφους, λεπτούς ή ψηλούς - να πολεμούν στο πλευρό τους.

Γυρίζω σπίτι, κοιτάζω στον εαυτό μου στον καθρέφτη και για κάποιο άγνωστο λόγο νιώθω ανικανοποίητος με τη ζωή μου, με το πώς φαίνομαι, με το πως είμαι. Με έχουν κάνει να νιώθω σαν ξένος...

Here I begin to feel uneasy and switch on my TV set. There's a South American Soap on, the people are all young, tall, slim beautiful, and successful, feeling uneasy I quickly switch off and pick up a magazine and leaf through its pages, again what do I see: young, tall, beautiful, successful people! They smile at me inanelly inviting me to share in their lives by buying things I never knew I needed. They're all having sex in endless different positions with loads of other beautiful people, they all own smart cars and big mansions and never really have to work for their money, in their world it seemingly just rains down from the sky. The world adores them. They can never grow old or ill, or fat because there are so many things they can buy to rub on. I decide to escape by going to the cinema- it's the same people again! Only this time they are doing impossible deeds fighting against an evil and ruthless enemy who is invariably shorter than them and ugly.. They speak about truth, about justice, and equality, sometimes there is a black man or woman fighting by their side who is equally young, beautiful, slim or tall.

I return home, look at myself in the mirror and for some unknown reason feel dissatisfied with my life, with the way I look, with who I am. I have been made to feel like an outsider...

THEY SPEAK ABOUT TRUTH, ABOUT JUSTICE, AND EQUALITY, SOMETIMES THERE IS A BLACK MAN OR WOMAN FIGHTING BY THEIR SIDE WHO IS EQUALLY YOUNG, BEAUTIFUL, SLIM OR TALL.

αμαçlamalıdır... İşte şimdi kendimi biraz huzursuz hissetmeye başlıyorum ve televizyonumu açıyorum. Televizyonda Güney Amerika'dan bir pembe dizi var. Dizideki karakterler genç, uzun boylu, zayıf, güzel ve başarılı tipler. İçimde bir huzursuzluk hissiyle hemen televizyonu kapatıp elime bir dergi alıyorum ve sayfalarını karıştırmaya başlıyorum. Peki ne görüyorum? Genç, uzun boylu, güzel ve başarılı insanlar! Anlamsızca bana gülümseyerek, ihtiyacım olduğunun farkında bile olmadığım şeyleri almam için beni davet ediyorlar. Birçok güzel insanla hiç durmadan farklı farklı şekillerde seks yapıyorlar; hepsinin de son model arabaları, büyük malikaneleri var ve hiçbirini de para kazanmak için çalışmak zorunda değil. Onların dünyasında para gökyüzünden yağıyor sanki. Dünya onlara tapıyor. Hiç yaşlanmıyor ve hasta olmuyorlar ya da şişmanlamıyorlar çünkü bu iş için satın alabilecekleri çok şey var. Sinemaya giderek bunlardan uzaklaşmaya karar verdim - yine aynı insanlar çıktı karşıma! Şimdi ise kendilerinden daha kısa ve çirkin olan kötü adamlara karşı savaşıyorlar imkansız gibi görünen iyilikler yapıyorlar. Gerçek, adalet ve eşitlikten bahsediyorlar. Bazen de yanlarında en az onlar kadar güzel, genç, zayıf ya da uzun olan bir siyah erkek ya da kadın oluyor.

Eve dönüyor, aynada kendime bakıyorum ve anlayamadığım bir sebepten dolayı görünüşümden ve benliğimden dolayı hayatıma karşı tatminsiz hissediyorum kendimi. Bana kendimi dışlanmış hissettiriyorlar...